

ЛЪГАТА КЪЛВАЧА

Народна приказка

ИМАЛО едно време една бедна жена. Тя била толкова бедна, че нищичко си нямала. Дрехите били скъжсаны и кръпка до кръпка. За да се прехранва, тя ходела по къщите да проси. Когото среши, нѣла, протѣгала рѣка за милостиня. Предъ всички охакала и плачела:

— Охъ, Господь ме наказа — нищичко не ми дава, съ нищичко не ми помога! Не съмъ ли и азъ като другите жени? Защо Господь не ме ощеатливи?

Единъ день тя тръгнала за едно близко село по просьба. Вървѣла що вървѣла — ето, че на срѣдъ пѫтъ видѣла единъ бѣлобрѣдъ старецъ. Той бѣлъ седналъ на камъкъ да си почива, а до краката му имало за вързана торба.

Този старецъ бѣлъ добриятъ дѣдо Господь, но тя го не познала.

— Добъръ день, дѣдо! — казала му тя.

— Даль ти Богъ добро, дъще! — добавилъ старецъ.

— Почивашъ ли, почивашъ ли, дѣдо? — запитала го тя.

— Не. Не почивамъ. Азъ чакамъ нѣкой да мне и да ми помогне. Искамъ да хвърля тази торба въ морето.

— Да я хвърля азъ, дѣдо! Не е голѣма работа. Но какво ще ми дадешъ въ награда за моята работа? Ще я хвърля!

— Това не е толкова лесна работа, — казаль дѣдо Господь. Азъ ще дамъ моята торба само на този, който ми даде обещание, че нѣма да я отвѣрже.

— Добре, дѣдо! Обещавамъ. Вижъ, колко съмъ бедна и съ какви съмъ дрехи — кръпка до кръпка. Кажи ми, съ какво ще **ще** ме възнаградишъ, та тогава...

— Ако занесешъ до морето торбата ми така, както ти я давамъ, ще те благословя и ще се погрижа, щото презъ цѣлия си животъ да бдешъ щастлива.

Тя се зарадвала. Повдигнала торбата, за да види дали ще може да я носи. Торбата била толкова лека, че дори и едно дете можело да я носи.

— Добре, дѣдо, ще я отнеса и хвърля въ морето, — казала тя.

— Но ще изпълнишъ ли своето обещание? Да вѣрвамъ ли, че нѣма да я отвѣржешъ!

— Вѣрвай, дѣдо, вѣрвай! Нѣма какво да ме блазни твоята торба. Бжди спокоенъ. Азъ ще я хвърля въ морето, тъй както ми я давашъ.

— Трѣбва да знаешъ и това, — добавилъ старецъ, че колкото е голѣма наградата, ако устоишъ на обещанието си, толкова по-голѣмо е наказанието, ако ме излъжешъ.

— Бжди спокоенъ, дѣдо, — повтори